

ποφάσεως, αυτοκτονήσας ἐν ἔτει 68 μ. Χ. Ἐπὶ τῇ θανάτῳ αὐτοῦ ἡ πόλις ἐπληρώθη χαρᾶς ἐπὶ τῇ θανάτῳ αὐτοῦ· ἀλλὰ καὶ ὁ βάρβαρος ἀνὴρ οὗτος ἔτι εὐρέ· τινα, ὅστις να τὴν ἀγαπήσῃ· διότι ἄνθος τι κατετέθη μυστικῶς ἐπὶ τοῦ δοχείου, ἐν ᾧ ἐνεκλείσθη ἡ κόνις αὐτοῦ.

Πόδειγμα τῆς ἰσχύος τοῦ ἐνστίκτου τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ ἀλληλοβοηθείας παρὰ τοῖς ζώοις, παρέχει καὶ λαμπρὸν παράδειγμα εἰς ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ὁ φαῦλος ἐγωϊσμός καὶ τὰ ἰδιοτελεῖ πάθη καταφαίνονται πρὸ πάντων εἰς περιστάσεις κοινῶ κινδύνου.

Περιεργὸς συντροφία.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ παράξενον γεγονός, ὅπερ συνέβη κατὰ τὰς τελευταίας πλημμύρας ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ τὸ ὅποιον, ἀφοῦ μᾶς δίδει ἐκφραστικὸν ὁ-

ἴτις ἡ πλημμύρα ἦτο εἰς τὸ κατακόρυφον αὐτῆς, μία παράξενος σχεδία ἐφάνη ἐπιπλέουσα καὶ παρασυρομένη ὑπὸ τοῦ ρεύματος. Ἐγνώσθη δὲ μετ' ὀλίγον, ὅτι ἦτο ἐόλιμος σταῦλος ἵππων, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο χοῖρος, μετὰ διαφόρων πτηνῶν, τὰ ὅποια ἐπεκα-

θηντο ἡσώχως ἐπὶ τῆς βίχως αὐτοῦ. Μετὰ τινος περιπετείας οἱ σύντροφοι οὗτοι τῆς δυστυχίας προσωρμίσθησαν εἰς ἀσφαλῆ λιμένα.

Ὁ Ψευδὴς σταυροφόρος.

Ὅτε Ῥιχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος (Coeur de Lion) βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, μετέβη εἰς σταυροφορίαν, εἶχε καταληφθῆ αἰφνης ὑπὸ βαρυτάτης ἀσθενείας, ἐν ᾗ ἐστρατοπέδευεν ἐν τῇ ἐρήμῳ ὑπὸ τὸν θερυμὸν τῆς Συρίας ἤλιον.

Οἱ στρατιῶται τοῦ ἔμειναν πιστοί, ὁ δὲ λαὸς τοῦ τὸν ἡγάπα καὶ ἠῤῥατο ὑπὲρ τῆς ἀναβρώσεώς τε, ἀλλ' ὑπῆρχον καὶ μεταξὺ τῶν ἡγεμόνων, οἱ ὁποῖοι τὸν ἠκολούθησαν εἰς τὴν σταυροφορίαν, τινές, οἵτινες δὲν ἐσκέπτοντο πολὺ, ἂν ἡ ζωὴ του διέτρεχέ τινα κίνδυνον· ἐφθόνουν τὸν λεοντόκαρδον ἀρχηγὸν αὐτῶν, καὶ ἦσαν μετ' αὐτῶν σύμφωνοι καὶ τὰ διάφορα ἔβην τὰ συγκροτοῦντα τὸν στρατὸν, ὅπως συνομόσωσιν ἐναντίον του.

Ἐνῷ ποτε ὁ βασιλεὺς Ῥιχάρδος ἦτο ἀσθενής, ὁ δοῦξ Λεοπόλδος τῆς Αὐστρίας κατέβριψε χαμαὶ τὴν βασιλικὴν σημαίαν τῆς Ἀγγλίας καὶ ἀνύψωσεν εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς τὴν ἰδικήν του· ἀλλ' ὅσον ἐξησθενημένος καὶ ἂν ἦτο ἐκ τῆς νόσου ὁ Ἄγγλος βασιλεὺς, ἔσπευσεν εἰς τὸ μέρος, ἀπέσπασε τὴν σημαίαν τῶν ἀρπάγων ἀπὸ τοῦ ἴστου, καὶ κατεπάτησεν αὐτὴν ὑπὸ τοὺς πόδας του.

Ἐν τῇ συμπλοκῇ ἡ ὁποία ἐπηκολούθησεν, ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἐσώθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Σκωτίας, ὅστις ἀκολουθήσας αὐτὸν μετημφισμένος ὑπὸ ἓνα ἐπίπλαστον ὄνομα, ἔλαβεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος αὐτοῦ κτύπημα, τὸ ὁποῖον κατηθύνετο κατὰ τοῦ βασιλέως· καὶ ὅτε πρὸς καιρὸν ἡ φιλονεικία κατηρνάσθη, καὶ οἱ ἡγεμόνες ἀπεσώθησαν ὑπὸ τὰς σκιὰς των, ὁ Ἰππότης τῆς Λεοπαρδάλεως» ὡς ἐκαλεῖτο οὗτος, παρεκλήθη ὑπὸ τοῦ Ῥιχάρδου νὰ φυλάξῃ τὴν σημαίαν τῆς Ἀγγλίας, ἡ ὁποία εἶχεν ἀνοψωθῆ πάλιν εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς θέσιν.

«Εἶναι ἡ σημαία μας,» εἶπεν ὁ βασιλεὺς· «φυλάξαί την, χωρὶς οὐδόλως νὰ κινηθῆς ἀπ' αὐτῆς· ἐὰν δὲ ἐπέλθωσιν αἰφνης περισσότεροι τῶν τριῶν ἐχθρῶν, ἤχησον τὴν σάλπιγγα.»

Εἰς τὴν προσταγὴν ταύτην ὁ Ἰππότης κατέλαβε τὴν θέσιν τοῦ ὅπισθεν τῆς σημαίας· ἀλλὰ, φεῖ! διὰ τινος ἀστεϊσμοῦ τῆς βασιλείσεως καὶ τῶν κυριῶν αὐτῆς ἀπεσπάσθη τῆς θέσεως, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχον ἐμπιστευθῆ, ὑπὸ τινος πλαστοῦ ἀπεσταλμένου παρὰ τῆς ἐρωμένης αὐτοῦ, τῆς πριγκηπίσεως Ἐδὶθ, καὶ ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ ἡ σημαία τῆς Ἀγγλίας ἐκλάπη, ὁ δὲ πιστὸς αὐ-

τοῦ κύων, τὸν ὁποῖον ἀφῆκεν, ὅπως τὴν φυλάττῃ, βάρειος ἐπληγῆθη.

Ἄραψ τις ἰατρὸς, ὅστις κατόρθωσε νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ Ῥιχάρδου, ἐζήτησε τὴν ζωὴν τοῦ σὶρ Κενπεθ ὡς ἀμοιβὴν, καὶ ἔσωσεν αὐτὸν ἀπὸ ἀναπόφευκτον θάνατον, εἰς δὲν εἶχε καταδικασθῆ ὡς προδότης. Μετὰ πολλὰς ῥωμαντικὰς περιπετείας ὁ ἐξόριστος ἱππότης ἐπανῆλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον μετημφισμένος ὡς βωθὸς Νουδιανὸς δοῦλος, σταλεῖς ὡς δῶρον παρὰ τοῦ Σαρακινοῦ βασιλέως, καὶ ἔσωσε πάλιν τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως Ῥιχάρδου, τὴν φορὰν ὅμως ταύτην ἀπὸ τῆς χειρὸς ἐνὸς δολοφόνου.

Τότε ἔδωκεν εἰς τὸν κύριόν του διὰ σημείων νὰ ἐνοησῇ ὅτι, ἐὰν οἱ ἡγεμόνες ὑπεχρεοῦντο νὰ διέλθωσιν ἐνώπιόν του, θὰ ἠδύνατο νὰ δεῖξῃ τίς ἐξ αὐτῶν εἶχε λάθει τὴν εἰσέτι μὴ ἀνευρεθεῖσαν σημαίαν· καὶ πράγματι, κατὰ τὴν προσδιωρισμένην ἡμέραν, ἐνῷ οἱ ἡγεμόνες τοῦ Χριστιανικοῦ στρατοῦ διήρχοντο πρὸ αὐτοῦ, ὁ κύων τοῦ Νουδιανοῦ ἐβρήξε τὴν ἀλυσσον ἡ ὁποία τὸν συνεκράτει καὶ πηδῆσας ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ πρίγκηπος Κονράδου ἤρπασε τὸν ἀναβάτην αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ λαίμου, καὶ τὸν ἐβρίψε χαμαὶ ἀπὸ τοῦ ἐφιππίου.

Μεθ' ὅλας τὰς κραυγὰς τῶν παρευρισκομένων «κατακομματιάσατε τὸν δοῦλον καὶ τὸν σκύλον του» ὁ βασιλεὺς Ῥιχάρδος προσεκάλεσε τὸν Πρίγκηπα Κονράδου νὰ σταθῆ παράμερα καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἀπειλῶν αὐτὸν ὅτι, ἂν δὲν τὸ πράξῃ θὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ μονομαχήσῃ μετ' ἐκείνου, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ἤθελεν ἐκλέξει.

Μετὰ πέντε ἡμέρας, ἡ μονομαχία ἔλαβε χώραν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ συνηθροισμένου στρατοῦ, ὡς καὶ τοῦ Σαλαδίνου αὐτοῦ, τοῦ Σαρακινοῦ κατακτητοῦ, ὁ ὁποῖος ἐφιλοξενεῖτο ὑπὸ τῶν σταυροφόρων, ὁ δὲ ἱππότης, ὅστις ἐμονομάχησε μετὰ τοῦ Πρίγκηπος Κονράδου δὲν ἦτο ἄλλος εἰμὴ ὁ Νουδιανὸς δοῦλος, αὐτὸς οὗτος ὁ ἀνδρεῖος Kenneth τῆς Σκωτίας.

Εἰς τὴν πρώτην σύγκρουσιν ὁ Πρίγκηψ Κονράδος ἀνετινάχθη ἀπὸ τοῦ ἵππου του, καὶ κατεκυλίσθη πληγωμένος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ βασιλεὺς, εὐχαριστούμενος νὰ τιμᾷ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν ἀληθῆ ἀξίαν, προσεκάλεσε τὸν σὶρ Kenneth νὰ γονυπετήσῃ πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ πεδίου ἀνύψωσεν αὐτὸν ἐνώπιον τῶν συνηθροισμένων ἡγεμόνων καὶ σταυροφόρων εἰς τὸν ἀληθῆ αὐτοῦ τίτλον καὶ βαθμὸν ὡς «Δαβὶδ, κόμητα τοῦ Huntingdon, Βασιλικὸν Πρίγκηπα τῆς Σκωτίας.» ὀλίγον δὲ κατόπιν ἐνυμφεύθη τὴν Πριγκηπίσαν Ἐδὶθ, ἥτις οὕτως ἐγένετο κόμησσα τοῦ Huntingdon.